

De Ster.

Half-Maandelijksch Tijdschrift van de Heiligen der laatste Dagen.

Wat nuttigheid is het, mijne Broeders! indien iemand zegt, dat hij het geloof heeft en hij heeft de werken niet? kan dat geloof hem zalig maken? Indien er nu een broeder of zuster naakt zouden zijn en gebrek zouden hebben aan dagelijks voedsel, en iemand van u tot hen zoude zeggen: gaat heen in vrede, wordt warm, en wordt verzadigd; en gijlieden zoudt hun niet geven de nooddriftigheden des lichaams, wat nuttigheid is dat? Alzoo ook het geloof, indien het de werken niet heeft, is bij zichzelf dood.

Jak. 2 : 14. 15. 16. 17.

No. 21. 1 November.	Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, België fr. 4.50, Amerika \$ 1.00.	7e Jaargang 1902.
-------------------------------	---	------------------------------------

REDEVOERING.

van Apostel Francis M. Lyman gehouden in de zaal
Excelsior te Rotterdam, in de avondvergadering
van Zondag 27 Juli 1902.

(*Verslag van Iemke Kooyman.*)

Terwijl ik tot u spreek wensch ik het voorrecht te hebben, geleid te worden door een gedeelte van den Geest des Heeren en ik vertrouw, dat gij eveneens dien Geest zult genieten, zoodat gij opgebouwd moogt worden, terwijl ik mijzelf verheug tot u te spreken.

De Heiligen der laatste Dagen en hunne Godsdienst trekken in de wereld veel de aandacht tot zich, omreden wij als het ware onafhankelijk en alleen staan. Dat is te zeggen, wij zijn alléén in onzen toestand, in onze leeringen. Doch evenals alle Christenen hebben wij slechts éénen Bijbel. Wij hebben allen denzelfden Bijbel. Doch bij den Bijbel hebben wij nog openbaringen in dezen tijd, terwijl de wereld in het algemeen gelooft, dat openbaring heden ten dage niet noodig is en dat de Bijbel, de Heilige Schrift, alle waarheid bevat welke noodig is voor de zaligheid der menschen. Wij zijn een bijzonder volk, omdat wij gelooven, dat het noodig is openbaring te hebben en dat wij mannen zouden hebben, welke door den Heere geautoriseerd zijn. Indien wij menschen hebben die niet geïnspireerd zijn door den Heer, zoo gelooven wij, dat Zijne doeleinden niet vervuld kunnen worden. Nochtans zijn wij niet in twist met onze vrienden, welke gelooven, dat de Bijbel

alléén voldoende is. Doch wij zeggen, indien gij de geschiedenis der wereld wilt volgen, dan zult gij ontdekken overeenkomstig de geschiedenis in den Bijbel, dat, wanneer ook de Heer onder de kinderen der menschen een werk begonnen is, Hij altijd mannen geïnspireerd heeft voor Zijnen dienst, diegenen welke heilige geschiedenissen aan ons overgeleverd hebben, de leeringen van den Heer. Er zijn onderscheidene mannen geweest, die geïnspireerd waren van onzen Hemelschen Vader, zelfs van den beginne, van onzen eersten vader Adam af. Gedurende vele eeuwen, welke na zijn komst verlieden, bezocht de Heer Adam en zijne nakomelingen en de nakomelingen van Adam waren geïnspireerde mannen. En wanneer wij het spoor des tijds volgen tot den tijd van Noach, toen de Heer een verwoesting der goddeloozen besloten had, omdat de aarde vervuld was geworden met ongerechtigheid, zien wij, dat Noach een profeet was, door onzen Hemelschen Vader verwekt, en dat hij een prediker der gerechtigheid was. En in zijne geschiedenis en ondervindingen vinden wij, dat slechts weinigen geneigd waren naar zijne stem te hooren: dat bijna de geheele wereld besloot, dat Noach een bedrieger was. Men geloofde niet dat hij van God gezonden was. Doch hij ging voort tot hen te spreken en hij waarschuwde het volk, dat de verwoesting nabij was en op hen zoude komen. En terwijl de Heer de menschen honderdentwintig jaren verdroeg, wyl Noach zijne boodschap gaf, zult gij u herinneren, dat het resultaat was, dat slechts Noach en zijne familie behouden bleven en de anderen omkwamen.

Vervolgens verwekte de Heer zulke mannen als Abraham, Izaäk en Jakob en door deze mannen bouwde Hij het Huis van Israël op. Hij maakte beloften aan Abraham, welke aan Izaäk en Jakob vernieuwd werden en aan Jakob ook bevestigd. Aan zulke mannen maakte de Heer Zijn wil bekend. En gedurende de geschiedenis van Israël verwekte de Heer profeten, zooals Jesaja, Ezechiël en Jeremia. Deze stonden voor het volk, hen het Woord des Heeren brengende. En hunne waarschuwing werd over het algemeen verworpen: Israël was stijfnekkig en ongehoorzaam. Zij kwamen in slavernij, en na eeuwen van slavernij werden zij door den Heer, die Mozes verwekte, verlost. Mozes was een zeer merkwaardig mensch, omdat hij door den Heer geroepen was. Hij had het Melchizedeksche Priesterschap. De Heer verstond, dat het volk van Israël zoo hardnekkig was, dat ze het Evangelie van den Heer Jezus Christus niet wilden ontvangen, en door middel van Mozes kwam de wet van vleeschelijke geboden, de wet van Mozes, welke de bedoeling had om een tuchtmeester te zijn, om Israël tot den Zaligmaker te leiden. De offerwet werd ook gegeven en offeranden werden geofferd gedurende vele eeuwen. En de Wet van Mozes werd zoo volkomen gevestigd, dat men geheel uit het oog verloor het feit, dat Jezus zou komen in het midden des tijds en dat Hij het grootste en laatste offer voor de menschen zou zijn. Ofschoon de profeten hen zeer duidelijk hadden aangeduid, dat de Messias zou komen, waren zij nochtans niet voorbereid om Hem

te ontvangen. Zooals Noach verworpen werd, zoo werd ook de Zaligmaker verworpen. En Hij werd wel zóó ernstig verworpen, dat Zijn leven genomen werd. Ook de Apostelen: de levende personen werden van de aarde verdreven. Het volk wenschte hen niet te verdragen.

Nu de geschiedenissen en ondervindingen, welke wij hebben van den toestand der wereld, leeren ons, dat, wanneer de Heer iets wil doen met de menschenkinderen, Hij dit doet door profeten. Als Hij een boodschap heeft te geven onder de menschen, verwekt Hij een profeet. Gij zult u zeer goed herinneren, dat wij geen geschiedenis hebben van vele eeuwen vóór Christus en na Maleachi. Er waren eeuwen, dat er geen profeet was en den Heer geen profeet verwekte. Doch ten laatste heeft Hij Zijn' Zoon verwekt onder Zijne broederen, de Joden. En met al de menschen, die Hem zouden ontvangen hebben, verwierpen Zijne eigen huisgenooten Hem. Zij stonden zóó vast in de Wet van Mozes, welke wet vervuld was bij de komst van den Zaligmaker, dat, toen hij de Wetten van het Evangelie bekend maakte, de wetten waardoor de menschen kunnen zalig worden, de Joden zeiden: wij hebben Mozes en de Profeten. Dat was hun vast besluit. Zij zeiden: wij hebben Jezus niet van noode. Zoo stonden zij bij hunne overtuiging, dat zij den Zoon van God verwierpen en ombrachten. Dit was over het algemeen het geval met het volk. Nochtans was er een klein getal, hetwelk Hem aannam. Doch zij verdroegen hen niet op de aarde en eindelijk werden zij van dezelve verdreven.

Nu, in plaats van vierhonderd of driehonderd jaren zonder profeet te zijn, zult gij met mij getuigen, dat wij in achttienhonderd jaren geen profeet hadden. Want wanneer de Heer een profeet heeft en een werk, dan geven zij er getuigenis van, een verslag van al hunne handelingen. Dit was zoo met al de profeten. En indien sommige van de boeken en geschriften der profeten bewaard waren gebleven, zou onze Bijbel veel grooter wezen, want vele zijn verwoest. Toch was het noodig dat de Zaligmaker zou komen, dat Hij mannen zou roepen om het Evangelie te prediken. Indien dat noodig was, dan was iets anders noodig dan het Oude Testament. Het riep de Apostelen van Jezus niet. Het geeft niet eens een volmacht en autoriteit om een dienstknecht van God te zijn. Hoe zijn de Apostelen en Profeten gezonden? Zij zijn van God gezonden. Geroepen en geautoriseerd door den Heer. En anderszins hebben de menschen zelf de roepingen, die zij bezitten, op zich genomen of ze zijn door andere menschen geroepen. Want wanneer er mannen zijn, die den wil des Heeren weten, schrijven zij het en leeren het. Nu de godsdienstige leeraars na Christus zijn over het algemeen buitengewone menschen geweest. Ze hebben gewerkt voor de zaligheid der menschen, maar hebben niet verklaard, dat de Heere hen geroepen had. Zij hebben zichzelf niet voorgesteld als profeten, apostelen of patriarchen van den Heere Jezus. Hadden zij dit gedaan, dan waren de Heilige Schriften vermeerderd, zooals de Schriften ontstaan zijn.

Nu wensch ik uwe aandacht in te roepen omtrent het verwerpen van een boodschap. Het is getoond, dat na iedere boodschap die verworpen werd, de menschen ernstig gestraft zijn geworden. Gij zult u herinneren, hoe zij gestraft werden in de dagen van Noach, dat daar een geheele verwoesting was, omreden zij den man verwierpen, die van God geroepen was. Wat is het gevolg geweest van het verwerpen van den Zaligmaker? Waar zijn de Joden vandaag? Wat is hunne heilige stad tegenwoordig? Zijn ze niet verworpen en geslagen geworden, verdreven en rondgedreven? Zij namen het onschuldige bloed van den Heer op zich. Ze zeiden: „kruis Hem! kruis Hem! en laat Zijn bloed op ons zijn.” De gevolgen zijn heden voor de oogen der wereld als een voorbeeld. En dit wel in hunne Heilige stad. Elken dag der week zijn de Joden daar weenende en treurende over hunne ellende. Ze zijn biddende en smeekende tot den Heer, om Zijne oordeelen van Israël en Juda af te nemen. Ze zijn pleitende of zij Zijne gunst en hunne voorrechten terug mogen hebben. Nu, ik spreek op zoodanige wijze tot u, opdat gij moogt verstaan de ernst van het verwerpen van een boodschap des Heeren. Als ze van menschen komt, mogen wij haar verwerpen, maar als eene boodschap van den Heer komt, dan zou het van belang zijn, dat wij zouden luisteren. Die moet aan het volk medegedeeld worden, en de boodschappers zijn niets anders dan dienstknechten van leven en zaligheid als zij aangenomen worden en het tegenovergestelde als zij verworpen worden.

(*Wordt vervolgd.*)

Jezus Christus: De openbaring van God.

door B. H. ROBERTS.

Vervolg van bldz. 312.

Zoodanig was de oude godsdienst van China en zoodanig is in zeer groote mate de hedendaagsche godsdienst van China. Men zoude niet uit het oog verliezen dat de groote Chineesche wijsgeer Confucius deze oude godsdienstige begrippen niet verstoord heeft. Hij gaf zich inderdaad ook in het geheel niet voor een godsdienstleeraar uit, maar stelde zich tevreden indien hij slechts een invloed op den mensch kon uitoefenen zoodat zij behoorlijk de menschelijke verwantschappen waarnamen. Bij een zekere gelegenheid werd hij gevraagd hoe de „geesten gediend konden worden” waarop hij ten antwoord gaf, „Indien wij geen menschen kunnen dienen hoe kunnen wij dan de geesten dienen”. Bij een andere gelegenheid zeide hij tot zijne volgelingen, „Eerbiedigt de Goden en houdt hen op een afstand”.

Laat ons nu het Noordelijke Europa binnen treden, onder de Duitsche stammen, en een onderzoek instellen naar de denkbeelden welke zij aangaande God hielden. Hier zult gij een schaduwrijke, onbepaalde, en niet zeer welbegrepen geloof in het bestaan van

een alom verspreide invloed of geest, een Opperwezen vinden, aan dewelke tenminste de Goths, de naam van „Alfader” gaven, hetwelk de vader van allen meent; zonderling nochtans, zij gaven hem geen goddelijke eer, aanbaden hem niet; doch stelden zichzelf met de aanbedding van lagere goden tevreden, voornamelijk hunne oude krijgshelden, dewelke zij vergood hadden, en die, het moet erkend worden, de nationale hoedanigheden, van dat volk ter dier tijde voorstelden.

Terwijl ik aldus terloops het geloof van het volk van het Noordelijke Europa aangehaald heb — en ik kan niet meer dan dit in ieder geval doen — verzoek ik u vervolgens uwe aandacht op de begrippen aangaande God, die onder de zeer beschaafde Romeinen in zwang waren, te vestigen. En herinnert wel, de Romeinen namen de mythologie en de godsdienst der Grieken voor het grootste gedeelte aan, zoodat wanneer wij de opvattingen omtrent God onder de Romeinen in overweging nemen, wij terzelfder tijd bezig zijn de inzichten omtrent God die zich onder de Grieken bevonden te bedenken — een volk erkend voor de vlugheid hunner verstandelijke vermogens, voor hunne talenten zoowel ter ontleding als samenstelling; en voor beseffing in verstand hetwelk hen welhaast profeten maakte, tenminste van een verstandelijke, indien niet van een geestelijke orde. De Romeinen waren voor het grootste gedeelte in de twee groote scholen van wijsbegeerte verdeeld, de Epicuristen en de Stoicijnen. Sommige onzer jonge leerlingen zullen mij misschien zeggen, dat ik de Academisten over het hoofd gezien heb. Ik haal hen niet aan als een school van wijsbegeerte, omdat zij volgens mijn oordeel geen wijsbegeerte bezaten; zij bepleitte niets, zij waren de agnostics — aanhangers eener leer die het bestaan van een Opperwezen niet aanneemt doch ook niet verwerpt — van hun tijdperk, dat is, zij waren menschen die niet wisten en evenals onze moderne agnostieken een sterk vermoeden hadden dat anderen het ook niet wisten. Zij vertegenwoordigden slechts de ontkennende houding der meeningen van hunne tijden. Nochtans telden zij onder hunne volgelingen sommige der aanzienlijkste mannen van Rome, waaronder Cicero zich bevond. En laat mij hier toevoegen dat het is door de geschriften van Cicero — voornamelijk door zijn Tusculan redetwisten — dat wij het best bekend worden met de theorie van de twee scholen van wijsbegeerte, die ik aangehaald heb. En het is uit zijne geschriften dat ik hier in kort zal aanhalen wat ik te zeggen heb omtrent de geloofsbelijdenissen van deze scholen der wijsbegeerte, of ten minste dat gedeelte hetwelk ons hier aangaat, n. l. het gedeelte betrekking hebbende op hunne denkbeelden der godheid, en dan ten eerste aangaande de leerstelling van Epicurius: De Epicuristen hielden dat er Goden bestonden. Zij namen het feit van hun bestaan aan vanwege de standvastige en algemeene meening van het menschedom, onafhankelijk van opvoeding, gewoonte of wet. Zij zeiden het volgt noodzakelijkerwijze dat deze kennis in onze zielen ingeprent is, of liever gezegd

in ons aangeboren is. Hunne leerstelling was: Eene opinie omtrent hetwelk er een algemeene overeenkomst is in de geheele natuur moet onfeilbaar waarheid zijn; daarom moet het erkend worden dat er Goden zijn. Omtrent de vorm der Goden hielden zij dat in zooverre het menschelijke lichaam zoowel in schoonheid als in gepastheid veel voortreffelijker is dan dat van andere schepselen, de Goden daarom in menschelijke vorm zijn. „Al het menschedom wordt door de geheele natuur aangetoond dat er niets dan een menschelijke vorm aan de Goden toegeschreven kan worden, want onder welke andere gedaante is het ooit aan iemand verschenen, hetzij slapende of werkende?” Toch waren deze vormen van de Goden geen „lichaam” maar „iets gelijk aan een lichaam”, noch bevatten zij bloed, maar iets gelijk aan bloed”. Noch zouden zij beschouwd worden als lichamen van eenige vastheid of die bij getallen berekend konden worden”. Noch zou de natuur of macht der Goden onderscheiden worden door de zinnen doch door de ziel”. Zij hielden daarenboven dat het heelal door toeval ontstond; dat de Goden hunnen voorzienige zorg niet tot menschelijke zaken uitstrekten, noch dat zij zulks doen konden.

De plicht die Goden te vereeren werd gegrondvest uit het feit hunner verhevenheid over den mensch. „De verhevene en fuitnemende natuur der Goden vereischte een godvruchtige aanbidding van den mensch, doordien zij in het bezit van onsterfelijkheid en de verrukkenste godzaligheid zijn; want al wat overtreft, heeft recht op eene vereering”. Nochtans zou alle vrees voor de macht der Goden verbannen worden; want wij moeten wel verstaan, dat toorn en toegenegenheid onbestaanbaar met de natuur van een gelukkig en onsterfelijk wezen zijn. Deze begrippen verdreven zijnde, verblijft er niets meer van de hoogere machten over”. Op dezelfde beginselen waardoor het bestaan der Goden werd toegestemd, dat wil zeggen, op de voor wetenschap en algemeen geloof in hun bestaan, werd het aangenomen dat de Goden gelukkig en onsterfelijk waren, aan hetwelk de Epicuristen deze leerstelling toevoegden. Hetgeen voor immer gelukkig is kan zelf niet beladen zijn met eenige arbeid, noch kan het iemand anders eenige arbeid opleggen. noch kan het bewogen worden door haat of gunst, want iets dat aan zulke gevoelens onderhevig is moet zwak en broos zijn”.

Het werd algemeen door de tegenstanders van Epicurius beweerd, dat als een feit, hij in het geheel niet in het bestaan der Goden geloofde; doch durfde hun bestaan niet te ontkennen uit vrees der Atheensche wet tegen goddeloosheid en omdat zulk een ontkenning hem niet bemind bij het volk zoude maken. Maar nadat men bekend is met zijne inzichten aangaande de natuur der Goden, is men bekwaam om de beoordeeling zijner leerstellingen, dewelke Cicero in zijne Tusculan redetwisten in den mond van Cotta plaatste aan te nemen, namelijk: „Epicurius heeft een Godheid in woorden toegestaan, doch heeft hem inderdaad te niet gedaan”. Hij maakte zijne Goden zoo ontastbaar, zoo nutteloos,

zoo ver verwijderd van opwekkende aanbidding, of om op het heelal macht uit te oefenen, als de rechtzinnige Christelijke sekten hun God gedaan hebben, dewelke beweerd wordt zonder lichaam, deelen, of hartstochten te zijn, hetwelk indien dat Zijn natuur is, Hem zonder eenige hoedanigheden laat, door hetwelk Hij het menschdom of het heelal, hetzij voor goed of kwaad kan aandoen.

Nu haal ik vervolgens de school der Stoïcijnen aan. De Stoïcijnen geloofde ten eerste: dat er Goden waren; ten tweede: ondernamen zij hunne aard en natuur te bepalen; ten derde: zij hielden dat het heelal door hen bestuurd werd; en ten vierde: dat zij een oppertoezicht uitoefende over menschelijke zaken.

Het bewijs voor het bestaan der Goden zagen zij voornamelijk in het heelal zelf. „Wat is er zoo duidelijk en blijkbaar” betoogden zij „als wij de hemelen aanschouwen en de hemelsche lichamen bepeinen, dan het bestaan van een opperst, goddelijk verstand door hetwelk deze dingen bestuurd worden.” „Ware het anderszins,” voegden zij er aan toe, „zoude Ennius nooit met algemeene goedkeuring gezegd hebben

„Blikt op naar de luisterrijke hemelen daar boven
Door alle menschen eenstemmig genaamd Jove —
* * * * * De Vader der Goden en menschen.”

Aangaande de natuur der Godheid hielden zij als twee dingen: ten eerste, dat hij een levend alhoewel onpersoonlijk wezen is; ten tweede, dat er niets in de geheele natuur verhevener is dan Hij. „Ik kan niet inzien” zegt iemand zeer ervaren in hunne leerstellingen, „wat er meer overeenstemmend met dit denkbeeld en vooraf opgevat begrip is, dan om een verstand en goddelijkheid aan de wereld toe te schrijven, het voortreffelijkste van alle wezens.” De God der Stoïcijnen wordt beschreven als een lichamelijk wezen, vereenigd met stoffen door een noodzakelijke verbintenis; en daarenboven onderhevig aan het noodlot, zoodat hij noch belooningen noch straffen kan opleggen. Dat deze sekte het uitsterven der ziel bij den dood leerde, wordt door alle geleerden in toegestemd. De Stoïcijnen verkregen hunne filosofie voornamelijk uit Socrates en Aristotle. Hunne kennis van den bouw des heelals was pantheïstic, stoffen en machten de twee uiterste beginselen zijnde, en God de werkende kracht van het heelal, gevende het eenheid, schoonheid en geschiktheid.

Ik zal dit beknopt overzicht aangaande de heerschende opvattingen betreffende de Godheid tijdens den komst van den Messias. eindigen, door u naar den staat van het geloof omtrent God, dat tijdens dit tijdperk onder de Joden bestond te verwijzen. Ik heb de overweging van hunne inzichten aangaande dit onderwerp, opzettelijk tot het laatst teruggehouden, voornamelijk wegens er aan hunne voorvaders, in de vroegste tijden, een kennis van den waren God geopenbaard werd. Hunne voorvaders vormden eene natie, een volk, bijzonder aan God verwant, en het schijnt door hem gekozen, om als zijne getuigen onder de natiën der aarde te

staan. Maar tijdens de komst van Jezus Christus waren de Joden in eene afvallige toestand en bereid om hunne Godheid, wanneer Hij komen zoude te verwerpen. Daarenboven namen hunne voor naamste leeraars iedere stap dat hun vernuft kon verzinnen, om de waarheden welke God aan hen bekend gemaakt had, overeenkomstig de meer sierlijke begrippen aangaande God te maken, zooals zij door den een of andere sekte der wijsbegeerte onder de Romeinen aangenomen werden. Honderd en vijftig jaren voor de komst van Christus, spande eene Aristobulus, in Alexandria, al zijne krachten van geleerdheid in, om van de paginas der Joodsche Schriftuur uit te wisschen, of door eene bewerking van vergeestelijking een iedere opvatting dat God in menschelijke vorm is, of dat den mensch naar het evenbeeld van God geschapen was te vernietigen. Iedere uitdrukking der aartsvaders of der profeten, die God in menschelijke gedaante voorstelt, werd voorbedachtiglijk van de schriftuur, dewelke hij ondernam te herzien, weggenomen. Een weinig later, was de groote Joodsche geleerde Philo, die tus schen de jaren 20 en 10 V. C. geboren werd, met hetzelfde werk bezig om de openbaringen der Joden in overeenstemming met de leeringen der Grieken te plaatsen. Ik lees u nu voor uit een der beste schrijvers over dit onderwerp: *(Wordt vervolgd.)*

Notitie van Conferentie.

De halfjaarlijksche Conferentie van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste Dagen, afdeeling Amsterdam, zal gehouden worden op den 9de November a.s. Vergaderingen zullen gehouden worden als volgt:

Zondagsschool-herhalings-oefening in het lokaal De Wittenstraat No. 111 des morgens om 10 uur. De openbare vergadering om 2 uur n.m. in de zaal „Odeon” en des avonds ten 6 uur in het lokaal De Wittenstraat. De Priestervergadering zal plaats hebben den 10 November des morgens ten tien ure in de zaal De Wittenstraat.

Alle Heiligen en vrienden zijn hartelijk uitnoodigd deze vergaderingen van Nov. 9 bij te wonen.

Ontslag en Benoemingen.

Ouderling Bernardus A. Denkers is van zijne werkzaamheden in de Groningsche Conferentie ontslagen en geroepen in de Rotterdamsche Conferentie te arbeiden. Ouderling Denkers zal in het tweede district te Rotterdam de leiding hebben.

Ouderling John H. Peterson is van zijne werkzaamheden in de Rotterdamsche Conferentie ontslagen en geroepen in de Groningsche Conferentie te arbeiden.

Ouderling Albertus Bragonje is benoemd tot secretaris der Nederlandsch-Belgische Zending; en zal zijne werkzaamheden in het zendingskantoor voortzetten.

Die Siter.

Orgaan van de Heiligen der laatste Dagen.

WILLARD T. CANNON, 120 Izwik Hubertstraat, Rotterdam.

Het „Huwelijk.”

Genomen uit de redevoering van Apostel MATTHIAS F. COWLEY.

Er is geen volk dat de principen van het huwelijk meer heilighoudt, noch meer waarde hechten aan het bezit van kuisheid, als de Heiligen der Laatste Dagen doen. Ook is er geen volk, hetzij Katholiek of Protestant waar het gemis aan deugd zeldzamer is als bij dit volk. Wij beschouwen de geslachtsmisdadaad de meest verderfelijke vloek die heden de aarde verpest. Overspel wordt op de lijst der misdaden naast die van moord beschouwd. Personen welke aan overspel of onwettige gemeenschap schuldig zijn, worden onmiddellijk van de Kerk afgesneden; tenzij de zonde door eene nederige en oprechte bekering wordt gevolgd en de best mogelijke herstelling wordt aangewend. Alle kinderen rond het familie-altaar, in de Zondagscholen, jongelieden vereenigen, kinderen-vereenigen, en alle andere inrichtingen der Kerk, worden onderwezen, om hunne deugd zoo heilig te houden als hun leven. Wanneer zij tot rijpere leeftijd zijn gekomen en in den staat van het huwelijk treden, dan beloven zij voor God, engelen en levendige getuigen, dat zij nimmer het huwelijksverbond zullen verbreken. Wij gelooven dat God de vereeniging der geslachten in het huwelijk, niet alleen voor tijd maar voor alle eeuwigheid verordineerd heeft. Het feit dat echtscheidingen onder ons volk zoo zeldzaam zijn, kan toegeschreven worden aan de godsdienstige elementen en gevoelens waarmede zij den huwelijksstaat ingaan. De jonge mannen en vrouwen worden onderwezen, dat terwijl reine liefde en volmaakte gelijksoortigheid tusschen het echtpaar zou bestaan, dat verzotheid en geestdriften de regeerende motieve niet moet zijn, maar hoofdzakelijk beheerscht zou worden; en dat in de zwakheid der humaniteit de gevaren om fouten te maken in het paren der geslachten zoo groot zijn, dat de eenigste veilige wijze is, om den Heere door gebed en smeeking en om de leiding Zijner Goddelijke voorzienigheid te zoeken; zij worden eveneens onderwezen om in hunne dagelijkse handelingen en conversatie zoo te leven, dat de Heere hunne gebeden wil beantwoorden. Om den verhevene indruk te gevoelen dat het huwelijk voor eeuwig is, en, dat God zich direct in ons interreseerd, leidt ons, om in de gewichtige keuze voor eene echtgenoot t'zij man of vrouw, meer voorzichtig, opmerkzaam, en biddende te zijn, dan dat wij anders zouden zijn. Het resultaat van zulke leeringen is, dat er een vrij wat grooter gedeelte gelukkige huwelijken gesloten worden, en veel minder

echtscheidingen onder de Heiligen der laatste Dagen plaats hebben, als in alle andere christelijke genootschappen.

De eerste bestemming van het huwelijk om „vruchtbaar te zijn en te vermenigvuldigen” en niet om de lust te bevredigen, wordt bij de Heiligen der laatste Dagen meer in achtgenomen als bij eenig ander genootschap. Het gevolg is tweevoudig. Kindermoord en onechtegeboorte komen zelden voor. De twee voorgaande gruwelijkheden, welke bij de wereld zoo algemeen, en bestemd zijn om de verantwoordelijkheid van kinder-dracht te voorkomen terwijl zij de hulpmiddelen vermeerderen om de lusten te bevredigen, worden bij dit volk gehouden als een gruwel in de oogen des Heeren en slechts een weinig minder als een gewone moord. Personen waarvan het bekend is dat zij aan zulke daden schuldig zijn, kunnen niet als lid aangenomen worden maar worden onmiddellijk uitgeworpen en van de Kerk afgesneden. Het resultaat van zulke hooge waardeering voor het doel van den Heer in het huwelijk is, dat het getal der kinderen in iedere familie in 't algemeen genomen veel grooter is, dan in eenig ander christelijk genootschap van gelijke bevolking. Omrede het getal van kinderen groot is zijn zij niet zwakker, maar gewoonlijk sterker van lichaam en verstand, dan in gemeenschappen waar de verderfelijke vloek van een laakbare moderne gewoonte heerscht. De vrouwen der mannen aldus onderwezen en in hunne heilige telende functies overtuigd, zijn meer gezonder en gelukkiger in hunne huizen, dan de vrouwen en moeders in andere genootschappen. Prof. Phineas Priest, een niet-„Mormoon” phrenoloog (schedelleerkundige) die veel in Idaho en Utah onder het Mormoonsche volk gerezen heeft zeide, dat hij in al zijn reizen nog nooit zoo'n groot gedeelte van verstandige kinderen met overeenstemmige gezondheid en geluk aan de zijde der moeders had gevonden, als onder de „Mormonen”.

Aangaande de eeuwigheid van het huwelijks-verbond: Voor dat dood in de wereld kwam, was de man een hulp verschaft, dus den dood kon het verbond des Heeren niet overweldigen „En God zeide, het is niet goed dat de man alleen zij. Ik zal hem eene hulpe maken” (Gen. 11 : 8.) De Zaligmaker kwam en bracht een offerande om den mensch van den val te verlossen, en den dood met zijne gevolgen te verwoesten. Indien Hij slechts gekomen was, om alleen het lichaam van het graf te verlossen, zonder de toestand welke in het Paradijs verloren was, te herstellen, dan zouden het geheel en al onvolmaakt zijn geweest, en de woorden van Paulus welke hij tot de Corinthiers sprak, zouden geheel zonder gevolg geweest zijn toen hij zeide: „Dood! waar is uw prikkel? Hell! waar is uwe overwinning?” Indien het verbond des Heeren door den dood verwoest en in het graf begraven werd, dan zouden wij inderdaad zijn zooals Paulus het zeide, „de ellendigste van alle menschen.” „God is eeuwig, en ik weet wat „God doet, dat zal voor eeuwig zijn.” (Pred. III : 14)

Wanneer de ceremonieën van het huwelijk, met de overeenkomst der twee partijen door een ware dienstknecht des Heeren

onder het verbond van hetzelfde volbracht zijn, verklaard hij hun voor tijd en alle eeuwigheid verbonden. Indien dit niet waar was, welke kracht zoude de autoriteit dan zijn welke aan Petrus gegeven werd, toen de Heere tot hem zeide, „En ik zal u geven de sleutelen van het Koninkrijk der hemelen; en zoo wat gij zult binden op de aarde, zal in de hemelen gebonden zijn; en zoo wat gij ontbinden zult op aarde, zal in de hemelen ontbonden zijn.” (Matt. 16 : 19.) Nu als den Apostel Petrus de plechtigheden van het huwelijk voor de leden der kerk volbracht, zou hen niet als man en vrouw verklaren tot dat „de dood u scheidt” want den dood moest verdreven, en door de verzoening van Christus, de „onsterfelijkheid aan het licht” gebracht worden. Alle christenen bidden, zingen en prediken om naar den hemel te gaan. Zullen zij daar in den Heere wezen? Zoo ja, en hebben hier het ware Evangelie omhelst, dan zullen zij voor eeuwig als man en vrouw vereenigd wezen, en het verbond zal ook daar van kracht zijn; vandaar dat den Apostel Paulus zegt. Nochtans, „is de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man in den Heere.” (1 Cor. XI : 11.) Indien zij in den Heere zijn, zoo zijn zij vereenigd; zoo zij niet in de Heer zijn, zijn zij verdoemd.

En wederom zegt ons den zelfden Apostel „Want de man is het hoofd der vrouw gelijk ook Christus het hoofd der gemeente is.” Efez. V : 23.) Zal men nu zeggen dat, Christus gedurende Zijn korte leven op deze aarde slechts het hoofd Zijner gemeente was, en dat na Zijn vertrek uit de sterfelijkheid de gemeente zonder een hoofd was overgelaten? Neen; Christus is het hoofd der gemeente voor tijd en alle eeuwigheid, en zoo heeft God ook den man bestemd om voor eeuwig het hoofd der vrouw te zijn.

De leerstelling van het tijdelijke huwelijk schijnt tot die der Sadduceën te behooren, want die verwierpen de opstanding. Het was een Sadduceër die aan den Zaligmaker vroeg wiens vrouw zij in de opstandig zou zijn (sprekende over de vrouw die in deze wereld zeven mannen had gehad. Het antwoord was ongetwijfeld voor degenen die voorgaven zich aan de wet van Mozes te houden, en het Evangelie verworpen hadden. Zij hadden door innerlijke kracht, een verbond met den dood gemaakt. Jesaja zegt: „En ulieden verbond met den dood zal te niet worden, en uw voorzichtig verdrag met de hel zal niet bestaan; Wanneer de overvloeiende geesels doortrekken zal, dan zult gijlieden van den zelveu vertreden worden.” (Jesaja XXVIII : 18). In het maken van een verbond met den dood hadden zij het eeuwig verbond verbroken en God onteerd: want Hij is eeuwig en Zijne Ordinatie duren voor immer, en kunnen noch door dood, noch door hel of graf veranderd of krachteloos gemaakt worden.

Mill. Star.

Aphorisme.

De grootste vriend der waarheid is tijd; haar grootste vijand is vooroordeel, en hare gestadige gezellin is vernedering.

Afscheidsgroet.

Na ruim dertig maanden in het land mijner geboorte wederom doorgebracht te hebben, is mij de zegen geworden om na volbrachte werkzaamheden een eervol ontslag te ontvangen als President der Rotterdamsche Conferentie. En na tevens tot Februari l.l. voor de *Ster* werkzaam geweest te zijn, zoo neem ik deze mijne „oude vriend” te baat, mijne afscheidsgroet aan heiligen en medearbeiders te zenden en hen de zegeningen des Heeren voor al hunne vriendschap en medewerking betoond, toe te wenschen.

Met het ontvangen van dit mijn ontslag gevoel ik de vreugde en vrede des geestes, welke mij ruimschoots vergoed voor datgene wat naar den mensch gesproken somtijds tijden van moeielijkheden zouden kunnen genoemd worden. Welke echter inderdaad middelen kunnen zijn om den mensch krachtiger en sterker te maken om hem zodoende tot het einddoel „volmaking,” in de tijden der eeuwen te doen geraken.

In het terugzien op de vooruitgang der Conferentie en de aangename tijd in het midden der heiligen doorgebracht, zoo gevoel ik mij dankbaar tot onze hemelsche Vader gestemd, voor Zijne genooten zegeningen beschermingen en vruchten op onze arbeid; namelijk die van de Heiligen en medearbeiders in den wijngaard des Heeren, zoowel die van het lokale piesterschap als die van de Ouderlingen van Zion en gevoel dat al deze zegeningen willen benuttigen om Zijne doeleinden te volbrengen.

Als mijne opvolger is door Pres W. T. Cannon benoemd, Ouderling G. J. Kruitbosch, met wiens benoeming ik van ganscher harte instem en waarvan ik voor mijzelve weet, dat de geest mijner roeping op hem is overgegaan en zonder twijfel steeds zal toenemen; en dit gepaard met zijne kennis en ondervinding in het Zendingswerk, verlaat ik met een gevoel van gerustheid deze mij door den Heer aangewezen en volbrachte werkzaamheden. En kennende de toegenegenheid der heiligen voor de dienstknechten des Heeren, zoo is mijn volle vertrouwen dat hij de zelfde liefde en ondersteuning zal genieten als dewelke ik heb mogen genieten en welke ik voor het welzijn van het werk des Heeren wensch.

In het voor den tweede maal verlaten van mijn Vaderland, zal hetzelfde mij steeds in dierbare herinnering blijven, met erkentelijke gedachten aan de vaderen voor hunne opofferingen en moeiten in dit land te ontwoekeren aan de woeste elementen der zee en aan het geweld van vreemde natiën, welke zonder hunne toestemming over hen wilden heerschen. En hetwelk, immer een inspiratie voor de getrouwe heiligen zal zijn om dezelfde toewijding als zij bezaten te betoonen aan het land hetwelk door den Heer is aangewezen als een plaats van toevlucht en vergadering voor de heiligen in deze bedeeing van de volheid der tijden. En hetwelk de toekomstige bakermant zal zijn voor het nageslacht van het volk des Heeren, die na ons zullen komen, om het werk des aller-

hoogste te doen voortrollen en in wier welzijn wij een voortdurend belang zullen stellen.

Aan de broederen van het lokale priesterschap dezer Conferentie wensch ik te zeggen, gaat steeds voort in liefde tegenover de kudde des Heeren aan uwe hoede toevertrouwd en beschouwd de zwakste onder hen als een dierbaar pand, een kind des Vaders in den hemel, aan uwe zorgen toevertrouwd, en laat de sterke de zwakheden der zwakke dragen, opdat zij sterker worden en allen mogen worden behouden, u steeds herinnerende dat van hem die veel gegeven is, veel zal geëischt worden. En tot de heiligen wensch ik te zeggen, wandelt steeds in getrouwheid, oprechtheid en voorzichtigheid voor den Heere onzen God en beschouw dat de plichten van het Evangelie nimmer zouden worden nagelaten onder welke omstandigheden gij ook geplaatst moogt zijn. Want het Evangelie te leven, is leven en zaligheid. Want groote vreugde is ons geworden gelijk de Profeet Joseph Smith zeide :

„Nu wat hooren wij in het Evangelie dat wij ontvangen hebben ? Een stem van blijdschap ! Een stem van genade van den hemel, een stem van waarheid uit de aarde, blijde tijdingen voor de dooden ; een stem van blijdschap voor de levenden en de dooden ; blijde tijdingen van groote vreugde ; hoe schoon zijn op de bergen de voeten van hen welke blijde tijdingen brengen van goede dingen ; en die tot Zion zeggen, zie, hoe God regeert. Als de dauw op Carmel, alzoo zal de kennis van God op hen nederdalen.

„En wederom, wat hooren wij ? Blijde tijdingen van Cumorah ! Moroni, een engel van den hemel, verklarende de vervulling van de profeten — het, boek om geopenbaard te worden. Een stem van den Heer in de wildernis van Fayette, Seneca, graafschap, verklarende aan de drie getuigen, getuigenis te geven van het boek. De stem van Michaël aan de bank van de Susquehanna, ontdekkende den duivel toen hij als een engel des lichts verscheen. De stem van Petrus, Jakobus en Johannes in de wildernis tusschen Harmony, Susquehanna graafschap, en Colesville, Broome graafschap, aan de Susquehanna rivier, verklarende hunzelve als bezittende de sleutelen van het koninkrijk, en de bedeeing van de volheid der tijden.

„En wederom, de stem van God in de kamer van oude vader Whitmer, in Fayette, Seneca graafschap, en op verschillende tijden en in verschillende plaatsen, door al de reizen en moeielijkheden van eene Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. En de stem van Michael, den archangel ; de stem van Gabriël, en van Raphael en van verschillende engelen, van Michael of Adam, tot op de tegenwoordige tijd, alle verklarende hunne bedeeing, hunne rechten, hunne sleutelen, hun eeren, hun majesteit en glorie, en de machten van hun priesterschap ; gevende lijn op lijn, gebod op gebod ; hier een weinig en daar een weinig — gevende ons vertroosting door ons voor te houden dat wat te komen is bevestigende onze hoop . . . . . Laat uw harten zich verheugen en weest buitengewoon blijde. Laat de aarde voortbreken in gezang,

laat de dooden voortspreken, lofzangen van eeuwige prijs, tot de koning Immanuel, welke verordineerd had voor de wereld was, datgene hetwelk, ons in staat zou stellen om hen uit hun gevangenis te bevrijden; want de gevangenen zullen vrijgaan.

Laat de bergen roepen van vreugde, en alle gij valleien roept luide; en al gij zeeën en drooge landen vertel de wonderen van uwen eeuwigen Koning. En gij rivieren, waterbeeken en stroompjes vlied neder met blijdschap. Laat de bosschen en al de boomen des velds den Heere prijzen; en gij vaste blokken weent van blijdschap. En laat de zon maan en morgensterren tesamen zingen, en laat al de zonen van God roepen van vreugde. En laat de eeuwige schepping Zijnen naam bekend maken voor immer en altijd. En wederom; zeg ik, hoe heerlijk is de stem welke wij van den hemel hooren, bekend makende in onze ooren, glorie en zaligheid, en eer, en onsterfelijkheid, en eeuwig leven: koningrijken en heerschappijen, en machten. (Leeringen en Verbonden afd. 123 :19-23.) U allen nogmaals de zegeningen des Heeren toewenschende.

Uw Broeder H. DE BRY.

Ongehoorzaamheid aan den raad van het Priesterschap.

Door ANSON CALL.

Het mag tot vele personen vreemd schijnen, dat wanneer de Ouderlingen tot de Heiligen spreken, zij zoo menigmaal aandringen om voortdurend gehoorzaam te zijn aan den raad van het Priesterschap. Doch niettegenstaande het hun vreemd voorkomt, zoo zijn toch de ondervindingen beiden van Ouderlingen en Heiligen voldoende te bewijzen dat „gehoorzaamheid is beter dan offerande, en het opmerken, dan het vette der rammen.”

Den Bijbel, het Boek van Mormon, en het Boek Leeringen en Verbonden, behelzen vele voorvallen van de zegeningen welke de gehoorzamen te beurtvielen, en de ernstige gevolgen welke de ongehoorzamen gevolgd zijn.

Ik wil mij echter niet op deze kostelijke boeken beroepen; doch wil mijne lezers eene gebeurtenis verhalen, als een gevolg van mijne ongehoorzaamheid, welke mij, in mijne vroege ondervindingen in de kerk, in het begin van het jaar 1839, is overkomen.

Te dien tijd woonde ik met de Heiligen in Far West, alhoewel ik eigendommen bezat, waarvan ik was verdreven te „Three Forks of Grand River,” ongeveer dertig Eng. Mijlen van Far West, verwijdert. Ik verlangde te weten of ik deze eigendommen terug kon krijgen of niet, en ging daarna naar Vader Smith en Prest. Brigham Young om raad, of zij het raadzaam achtte om „Grand River” voor dat doel te gaan bezoeken. Zij gaven mij den raad om niet te gaan, en thuis te blijven.

Ik werd door een bende welke tegen de Heiligen op kwamen,

van mijne eigendommen verdreven en, daar de Heiligen verplicht werden den Staat te verlaten, verlangde ik met hen naar Illinois te gaan. Maar ik verlangde niet tot last van anderen te zijn. Indien ik mijne eigendommen in Grand River kon verkoopen, kon ik daarvan bevrijd worden, dus ik besloot dat ik er niet veel kwaad aan zou doen, om naar genoemde plaats te gaan, en begaf mij op reis.

Hoe ik geslaagd ben, zal het volgende uittreksel van mijn dagboek bewijzen.

Den 31ste December, 1838, zeer verlangend zijnde om middelen te verkrijgen om een span paarden aan te schaffen, zoo dat ik in staat zou zijn met de Heiligen te vertrekken, besteeg ik mijn eenigste paard dat mij overgebleven was, en aanvaarde de reis naar Three Forks Grand River. Op Nieuwjaarsdag op mijn eigen boerderij aangekomen zijnde, zag ik dat een man met name George Washington O'Niels er op woonde en de plaats in 't bezit had genomen. Ik reed twee mijlen verder naar eene Familie Day genaamd, welke eenige weken voor dat ik verdreven was, van de Oostelijke Staten gekomen waren. Deze familie had geen deel aan de bende genomen. Ik vondt de dame tehuis, en ontving van haar een geschiedenis van mijn landgoed. Zij vertelde mij dat de heer O'Niels en klub, roovers van Missouri, gezegd hadden, dat, wanneer ik tot mijn landgoed zou terug keeren, zij mij zouden dooden; en dat een zekere Henderson met nog anderen hen zouden helpen. Terwijl ik nog op mijne bouwplaats vertoefde, had ik eenige producten aan mijne stadgenoten verkocht die mij tegen kerstmis zouden betalen. De dame vertelde mij, van velen gehoord te hebben, dat indien ik daar kwam, dat zij mij zouden betalen, op een wijze zooals „Mormonen” betaald moesten worden.

Juist op dat moment kwamen O'Niels en club het huis binnen. Zij verzochten mij hun te zeggen, om welke rede ik daar was. Ik zeide hun dat ik daar was om voor mijne zaken te zorgen. Zij zeiden dat ik daar geene zaken had, en wanneer ik daar van daan kwam, moest ik al goed uitgeslagen zijn.

Ik antwoorde hen, dat ik een blank mensch was, en wanneer ik gevaar zag was het nog tijd genoeg om bang te worden, en dat ik zou vertrekken wanneer het mij gelegen kwam. Zij zeiden mij, dat zij mij juist zoo gemakkelijk konden dooden als een hond, en dat er van mijn overlijden niet meer notitie zou genomen worden, als dat er een hond gestorven was. Nu dit begreep ik zeer goed.

Daarna vertelden zij mij, dat zij veronderstelden dat ik gekomen was om iets van mijne eigendommen te verkrijgen. Ik zeide dat zij juist waren; waarop zij mij antwoorden dat er geen eigendom voor mij was.

Na herhaalde drijgementen werd ik overtuigd dat het vruchteloos was om te denken, nog iets mijner bezittingen te verkrijgen, en begaf mij dus naar mijn paard 't welk ongeveer vijf roede van de deur verwijderd aan het hek gebonden stond.

Zij volgden mij echter. O'Niels raapte een kuipstok op, welke

de heer Day daar had laten liggen, want hij had een ton opgeknaapt. Met deze stok bracht hij mij een geweldige slag aan het hoofd toe, 't welk mij bijna ten gronde bracht. Ik keek eens rond naar een stok tereinde mijzelfven te verdedigen, doch kon er geen in 't gezicht krijgen. Hij ging voort mij te slaan, en zou mij ongetwijfeld gedood hebben, zoo ik geen zeer dikke wollen muts op mijn hoofd had gehad.

Mevr. Day gooide de deur open, en riep: Moord! Ik snelde het huis binnen om iets te halen waarmede ik mij verdedigen kon, doch alvorens ik de deur bereiken kon, had hij mij verscheidene slagen toegediend, daar bij een slag boven mijne oogen, waarvan ik tot op dezen dag het litteeken draag. Zoo spoedig ik het huis binnen kwam, greep ik de vuurschop. Intusschen sloot Mevr. Day de deur, zoodat ik er in en O'Niels er uit moest blijven. Hij en zijne makkers passeerden voorbij het venster, waarop Mevr. Day veronderstelde dat zij hunne geweren gingen halen, dus ik besteeg in de haast mijn ros en reed zoo snel het dier kon gaan naar „Far West,” terug.

Mijn hoofd en gelaat begon spoedig te zwellen. Aan mijn terugreis waschte ik mijn hoofd, en nam mij voor om niemand te vertellen wat mij overkomen was, omreden Vader Smith en Prest. Young mij beiden geraden hadden om niet te gaan.

Ongeveer elf uur in den nacht bereikte ik mijne woning, en ging naar bed zonder licht op te steken. In den morgen stond ik op, en zoo spoedig ik uit bed was, viel ik op de vloer. Mijn vrouw was zeer in de war, en gilte het uit. Ik deelde haar mede was mij was overkomen, en tevens dat zij de zaak alleen voor ons zelveu moest houden. Ofschoon wij het niet vertelden, had Vader Smith, het gebeurde al spoedig vernomen, en kwam mij een bezoek brengen. Hij hoopte, zeide hij, dat deze les mij goed zou doen, en was blijde dat ik niet heelemaal gedood was. Had ik de woorden „gaat niet” maar „blijf thuis” gehoorzaamd, zoude ik nimmer in die moeielijkheden zijn gekomen. Mogen zij, die dit lezen wijs zijn, en vooral in dit, profiteeren bij mijne ondervinding.

Fragments of Experience.

Overleden.

Den 15 September 11. overleed te Rotterdam Akke H. Postma, dochtertje van Lokke Postma en Elizabeth Houterting. Zij werd den 15 Dec. 1901 te Rotterdam geboren en den 2de Maart 1902 in dezelfde gemeente ingezegend.

I N H O U D :

Redevoering van Apostel Francis M. Lyman. Blz. 321	Aphorisme . . . . . Blz. 331
Jezus Christus: de openbaring van God „ 324	Afscheidsgroet . . . . . „ 332
Notitie van Conferentie . . . . . „ 328	Ongehoorzaamheid aan den raad van . . . . . „ 334
Ontslag en Benoemingen . . . . . „ 328	het Priesterschap . . . . . „ 334
Het „Huwelijk” . . . . . „ 329	Overleden . . . . . „ 336

Uitgave van W. T. CANNON, *Izaak Hubertstraat 120*, Rotterdam.

Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending in Nederland.